

SÜRDÜRÜLEBİLİRLİK TAAHHÜDÜNDEN HUKUKİ GERÇEKLİĞE: ŞİRKETLERİN ÇEVRESEL SORUMLULUĞUNDA TTK 209'UN UYGULANABİLİRLİĞİ ÜZERİNE BİR DEĞERLENDİRME

I. GİRİŞ

Uluslararası örgütler ve özellikle gelişmiş ülkelerin gündemini yoğunlukla meşgul eden ve son dönemde de sayısız regülasyona konu olan sürdürülebilirlik, yeşil finansman, yenilenebilir enerji gibi kavramların geliştirilmesinde Sanayi Devrimi'ni takip eden süreçte ticaret şirketlerinin artarak devam eden üretim faaliyetlerinin doğal yaşam üzerindeki yıkıcı etkisi ve özellikle gelişmemiş ya da gelişmekte olan ülkelerdeki yerel halk nezdinde gerçekleşen hak ihlallerinin etkisi yadsınamaz. Ağırlıklı şekilde çok uluslu şirketlerin, gelişmemiş ülkeler ve gelişmekte olan ülkelerin kırsal alanlarındaki kontrolsüz ve denetimsiz faaliyetlerinin durdurulmasına ve doğan zararların tazminine yönelik açılan davaların süreç içerisindeki artışıyla sürdürülebilirlik doktrininin uygulama temelleri ortaya çıkmıştır.

Sürdürülebilirlik ana teması altında hayata geçirilen regülasyonlarla şirketler ve iştiraklerinin faaliyetlerinden kaynaklı, geri dönülemez çevresel, iklimsel ve yaşamsal zararları önleme fonksiyonunu gerçekleştirmesi amaçlanmaktadır.

Regülasyon çalışmaları ve şirketlerin uyum süreçleri devam etmekle birlikte gerçek kişiler, dernek ya da kişi topluluklarının doğmuş, doğması muhtemel veya etkileri süren çevre zararları ve hak ihlallerine ilişkin, farklı hukuki gerekçelere dayandırdıkları taleplerini konu alan davalar halen mevcuttur. Makalemizde; tamamlanmış ve sürmekte olan emsal davalar hukuki dayanaklarıyla ele alınacak, ilgili taleplerin Türk hukukunda alternatif olarak hangi hukuki gerekçelere dayandırılabilirliği hususuna değinilecektir.

II. TEMEL ESASLAR

1. Ticaret Şirketlerinin Çevresel Sorumlulukları

Esas olarak kâr amacıyla kurulan ticaret şirketlerinin günümüzdeki konumu ve kapasiteleri değerlendirildiğinde yaşamın her alanına dahil olduklarını ve etki alanlarının oldukça geniş olduğunu söylemek mümkündür. Özellikle çok uluslu şirketlerin sahip olduğu geniş etki alanı faaliyetlerinin ayrıntılı şekilde regüle edilmesi ihtiyacını ortaya çıkarmıştır.

Şirketlerin çevre ve sürdürülebilirlik politikaları açısından temel hukuki sorumlulukları şu şekilde özetlenebilir:

- a. Faaliyetlerin Mevzuata Uyum İçerisinde Sürdürülmesi
- b. Raporlama ve Şeffaflık
- c. Menfaat Sahipleri Çevresinin Olası Olumsuz Etkilere Karşı Korunması
- d. Faaliyetlerin Karbon Maliyetlerini Azaltmaya Yönelik Olarak Evrimleşmesi

Özellikle son yüzyılda iletişim ve ulaşım alanında yaşanan teknolojik gelişmelerin sonucu olarak ticaret şirketlerinin faaliyetleri kuruluş merkezlerinin bulunduğu ülkelerin sınırları ötesine uzanmakta ve hatta gelişmiş ülkelerde kurulan şirketler açısından çoğu durumda üretim faaliyetleri başta olmak üzere operasyonel süreçlerin yavru şirketler aracılığıyla daha az gelişmiş ya da gelişmekte olan ülkelerde yürütülmesi stratejik sebeplerle tercih edilmektedir. Nitekim, temel insan hakları ve başta çevre hakkı olmak üzere üçüncü kuşak hakların güvence altına alındığı ve çeşitli mekanizmalarla denetlendiği Avrupa ülkelerinde ticaret şirketleri çevre sorumluluklarının ihlali halinde çok daha ağır yaptırımlarla karşı karşıya kalmakta, hatta şirketler yalnızca zarardan değil, zarar doğmadan önceki önlemlerin alınmamasından da sorumlu tutulmaktadır. Dolayısıyla şirketlerin kısa vadeli ticari hamleleri, orta ve uzun vadede geri dönülemez sonuçlara sebep olmaktadır

2. Emsal Kararlar ve Davalıların Dayandıkları Hukuki Gerekçeler

a. Aguinda ve diğerleri v. Texaco Inc.

1993 yılında Ekvador'un Oriente bölgesi yerli halkı tarafından Texaco ve Ekvador'un devlet petrol şirketi Petroecuador'un çeşitli dönemlerde kontrol sahibi olduğu konsorsiyumun onlarca yıldır yürüttüğü petrol arama ve çıkarma faaliyetlerinin bölgede yol açtığı yıkımdan dolayı kapsamlı tazminat istemiyle topluluk davası olarak açılan Aguinda ve diğerleri v. Texaco Inc. Davasının Amazon'daki petrol sömürüsüne ilişkin açılan ilk dava olma özelliğini taşıyor. 30.000'den fazla çiftçi ve yerlinin temsil edildiği dava, Texaco'nun genel merkezinin yer aldığı New York'ta açılmış, Texaco'nun Chevron'u 2001 yılında satın almasıyla ABD mahkemesi tarafından davanın *forum non conveniens* doktrini kapsamında Ekvador'un yargılamada yetkili olduğuna hükmedilmiştir. Ekvador'un eyalet mahkemesi 2011 yılında Chevron'un zarardan sorumlu olduğuna ve davacılara 18 milyar dolar tazminat ödemesine karar vermiştir. Karar, Ekvador'un en yüksek mahkemesi olan Ulusal Adalet Divanı da dahil olmak üzere üç yüksek mahkeme tarafından onanmış, ancak tazminat 9,5 milyar dolara düşürülmüştür. Tazminatın Chevron'dan hala tahsil edilememesi, Chevron'un Ekvador'daki tüm varlıklarını çekmesi ve Chevron'un Ekvador Hükümeti'ne Lahey'deki Daimi Tahkim Mahkemesi'nde dava açması sonrasındaki gelişmeler bir kenara konulduğunda Texaco davasının, çok uluslu şirketlerin çevresel zararlarının tazmini noktasında ulusal ve uluslararası düzenlemelerin gerekliliğini ortaya koyan bir dava olduğunu söylemek mümkündür.

b. Nevsun Resources Ltd. v. Araya

2014'te Eritre'den kaçan üç işçinin başvurusu üzerine açılan Nevsun Resources Ltd. v. Araya davasında Kanada Yüksek Mahkemesi tarafından, 28 Şubat 2020 tarihli kararıyla, Kanada merkezli bir ana şirketin, Eritre'deki maden işletmesinde bağlı ortaklıkları eliyle gerçekleştirilen zorla çalıştırma, kölelik ve insanlık dışı muamele gibi ağır ihlallerden ötürü teamül hukuku kapsamında sorumlu tutulabileceğine hükmedilmiştir. Başvurucuların iddiaları, Bisha madeninde yaklaşık 1.000'den fazla işçinin zorla çalıştırıldığı yönündeydi.

Mahkeme, şirketin sorumluluktan kurtulmak için ileri sürdüğü *act of state* ve *devlet bağımsızlığı* doktrinlerine dayanan argümanlarını reddetmiştir. Böylece, uluslararası teamül hukukunun *jus cogens* niteliğindeki temel normlarının yalnızca devletlere değil, şirketlere de uygulanabileceğini açıkça ortaya koyulmuştur. Davacılar, maruz kaldıkları zararların telafisi için milyonlarca doları bulan tazminat talebinde bulunmuş, dava sonucunda şirketlerin yurtdışındaki faaliyetleri nedeniyle kendi ülkelerinde yargılanabilmelerine ilişkin güçlü bir emsal yaratılmıştır.

c. Okpabi v. Royal Dutch Shell Plc.

Okpabi v. Royal Dutch Shell Plc (UKSC, 2021) davası son dönemde çok uluslu şirketlerin ve bağlı ortaklıklarının insan hakları ihlalleri ile çevresel zararlardan sorumlu tutulabileceğine dair eğilimin en belirgin örneğidir. Çok uluslu şirketlerin ana merkezleri ile bağlı ortaklıklarının faaliyetlerinden doğan sorumluluklarına ilişkin dönüm noktası niteliğindeki karar, Nijerya'da yaşayan yaklaşık 40.000 kişilik Okpabi topluluğu tarafından açılan ve petrol sızıntılarının tarım arazileri ve içme suyunda yol açtığı ağır tahribat nedeniyle gündeme gelen davaya ilişkindir.

Dava, Shell'in ana şirketi Royal Dutch Shell Plc (Birleşik Krallık) ile Nijerya'daki bağlı ortaklığı Shell Petroleum Development Company of Nigeria Ltd (SPDC) aleyhine 2015 yılında açılmıştır. Okpabi topluluğu, ana şirketin yavru şirket üzerindeki operasyonel kontrolü ve çevresel yönetim politikaları nedeniyle doğrudan bir özen borcu bulunduğunu ileri sürmüştür.

İlk derece ve temyiz mahkemeleri davayı reddetmiş olsa da, Birleşik Krallık Yüksek Mahkemesi 12 Şubat 2021 tarihli (UKSC 3) kararıyla, ana şirketin bağlı ortaklığın faaliyetleri üzerinde yeterli ölçüde fiili gözetim ve denetim uygulaması halinde, zarar gören topluluklara karşı sorumluluk doğabileceğine hükmetmiştir. Bu karar, davacıların İngiltere mahkemelerinde yargı yoluna devam etmesine imkân sağlamış ve taleplerini milyonlarca sterlin değerindeki tazminat üzerinden ileri sürmelerinin yolunu açmıştır.

3. Ulusal ve Uluslararası Mevzuat

Geçtiğimiz son 30 yıllık dönemde yavru şirketlerin faaliyetlerinden doğan zararların ve hak ihlallerinin ana şirkete izafe edildiği örneklerin sayısı artarken uluslararası örgütler öncelikli olmak üzere gelişmiş ülkeler de son 10 yıllık süreçte hukuk sistemlerine önleyici ve koruyucu düzenlemeleri entegre etmeye başlamıştır. Türkiye'de sürdürülebilirlik raporlamasına yönelik regülasyonlar son dönemde artmış olsa da, ticaret şirketlerinin tedarik zinciri boyunca faaliyetlerinden doğrudan sorumlu tutulmasına ilişkin açık bir iç hukuk düzenlemesi henüz mevcut değildir. Ancak AB'nin CSRD ve CSDDD başta olmak üzere getirdiği düzenlemeler, Türkiye'deki şirketler açısından dolayıli fakat önemli uyum yükümlülükleri doğurmakta, bu da ulusal mevzuatın evrilmesi için güçlü bir etki alanı yaratmaktadır. Türk hukukunda şirketlerin çevresel sorumlulukları çoğunlukla haksız fiil ve tehlike sorumluluğu üzerinden değerlendiriliyor.

Konuya ilişkin AB düzenlemelerine şu örnekler verilebilir:

Corporate Sustainability Due Diligence Directive: Nisan 2025'te AB Resmi Gazetesi'nde yayımlanan direktif Ticaret şirketlerinin hem kasıtlı hem de ihmali davranışlarından doğan hukuki sorumluluklarının düzenlenmesini konu alıyor.

Corporate Sustainability Reporting Directive: 2022 yılında yayımlanan direktif AB'de faaliyet gösteren şirketlerin sürdürülebilirlik raporlaması yaparak çevreye etkilerini şeffaf şekilde açıklama zorunluluğuna ilişkindir.

Avrupa Birliği düzenlemelerine koşut ulusal düzenlemelere de aşağıdaki örnekler verilebilir:

Fransa – Loi de Vigilance: Kanun, Fransa'da yerleşik ve 5000 ve üzeri çalışanı ya da dünya genelinde 10.000'den fazla çalışanı olan şirketlere "özen planı" (*plan de vigilance*) yayımlama zorunluluğu getiren çığır açıcı nitelikteki kanunla zarar görenlerin, doğrudan şirketten tazminat talep etmesinin önünü açmaktadır.

Almanya – Lieferkettensorgfaltspflichtengesetz: Tedarik zinciri boyunca insan hakları ve çevre standartlarına uyum için özen yükümlülüğünü düzenleyen kanun ayrıca analiz, önleme ve şikayet mekanizması kurma zorunluluğu getiriyor. İhlal halinde haksız fiil sorumluluğunu düzenleyen §823 BGB kapsamında tazminat talepleri gündeme gelirken ayrıca STK'ların üçüncü kişiler adına dava açması mümkün hale gelmiştir.

Türk hukukunda spesifik konularda ayrıca önleyici düzenlemeler yer almakla birlikte çevresel zararların tazmini noktasında dayanak oluşturan temel mevzuat şu şekilde özetlenebilir:

2709 sayılı Türkiye Cumhuriyeti Anayasası: Anayasanın 56. Maddesine göre herkes sağlıklı bir çevrede yaşama hakkına sahiptir; ilgili maddeyle devlete çevreyi koruma noktasında bir yükümlülük getirilmiştir.

2872 sayılı Çevre Kanunu: Çevreyi kirletenlere idari yaptırımlar (para cezaları, faaliyet durdurma) öngörür. Madde 28 ve 30'da "kirleten öder" ilkesi doğrultusunda tazmin sorumluluğu düzenlenmiştir.

6098 sayılı Türk Borçlar Kanunu: Haksız fiil sorumluluğunu düzenleyen 49. md. vd. hükümlerine dayanarak çevre zararları, hukuka aykırılık unsuru sağlandığı ölçüde bu kapsamda tazmin edilebilir. Tehlike sorumluluğunu düzenleyen 71. md. vd. hükümlerine dayanılarak özellikle enerji, kimya, petrol gibi yüksek tehlike arz eden işletmelerin, kusurları olmasa dahi verdikleri zarardan sorumlu olduklarını söylemek mümkündür.

6102 sayılı Türk Ticaret Kanunu: Doğrudan çevreye ilişkin hükümler olmamakla, şirket yönetim kurullarının 369. md. uyarınca özen ve sadakat yükümlülüğü bağlamında çevre ve sürdürülebilirlik risklerini dikkate alma zorunluluğu doktrinde tartışılmaktadır. Ayrıca, takip eden maddede ele alacağımız ve güvenden doğan sorumluluğu düzenleyen 209. md.nin uygulanabilirliğinin, yukarıda ele aldığımız emsal kararlarla düşünüldüğünde, tartışmaya değer bir konu olduğunu söylemek mümkündür.

4. Zihinsel Bir Egzersiz: TTK 209 Yavru Şirketin Çevresel Zararından Ana Şirketi Sorumlu Tutmak Noktasında Dayanak Alınabilir Mi?

Türk Ticaret Kanunu'nun 209. maddesi şirketler topluluğu açısından ana şirketin sorumluluğuna dayanak teşkil eden özgün bir madde olarak değerlendirilebilir. Gerekçesinde İsviçre Federal Mahkemesi'nin 1994 tarihli Wibu/Swissair kararından esinlenilerek 6102 sayılı Türk Ticaret Kanunu'nda düzenlendiği dile getirilen madde ile hâkim şirketin sahip olduğu repütasyon, mali güç veya kamuoyundaki konumu nedeniyle üçüncü kişilerde yarattığı güvenin boşa çıkması halinde sorumlu tutulabileceği kabul edilmiştir.

Sorumluluğun doğması için temelde beş unsur aranır: **(i)** bir topluluk ilişkisi, yani ana şirket-bağlı şirket bağı, **(ii)** hâkim şirketin yarattığı özel güven, **(iii)** üçüncü kişinin bu güvene dayanarak işlem yapması veya davranışta bulunması ve sonucunda zarar görmesi, **(iv)** yavru şirketin hâkim şirketin repütasyonunu kullanması, **(v)** zararın kusurlu davranıştan doğması. Burada amaç, ekonomik gerçeklikte bağlı şirketin değil, grubun bütününe itibarına güvenerek işlem yapan üçüncü kişilerin korunmasıdır.

Hâkim şirketin bağlı ortaklıkların faaliyetlerinden doğan çevresel zararlardan sorumlu tutulabilmesi yukarıda sayılan beş unsurun kümülatif şekilde gerçekleşmesi şartıyla mümkündür. Dolayısıyla öncelikle kusuruyla zarara sebep olan şirketin TTK'nın 195. Maddesi kapsamında bağlı şirket niteliğinde olması gereklidir. İlgili maddeye göre hakim şirket ve bağlı şirket arasındaki bağıllık ilişkisi doğrudan veya dolaylı olarak hakim şirketin bağlı şirketin; oy haklarının çoğunluğuna sahip olması, yönetim organında karar alacak çoğunluğu oluşturan sayıda üyenin seçimini sağlama hakkını haiz olması, herhangi bir şekilde oy haklarının çoğunluğuna sahip olması durumlarından birinin gerçekleşmesi halinde veya bir ticari şirketin diğer bir ticari şirketi aralarındaki sözleşme gereğince veya farklı bir yolla hakimiyet altında tutabildiği hallerde söz konusudur.

Hâkim şirketin çeşitli yollarla yaratacağı özel güven unsuru çalışma açısından ayırt edici özellik taşıyan unsurdur. Nitekim, ticaret şirketlerinin çevresel duyarlılıkları, sosyal sorumluluk projeleri veya insan hakları noktasındaki beyanlarının ticaret şirketlerinin sorumluluğunu doğuracak bir husus olarak ele alınabilmesi düşüncesi ticaret hukuku uygulaması açısından oldukça yeni bir düşüncedir. Çevresel, sosyal ve kurumsal sürdürülebilirlikle ilgili veriler ulusal ve uluslararası düzenlemelerle zorunluluk haline getirilen ESG ve sürdürülebilirlik raporlamalarıyla şirketlerin tutması gereken kayıtlar haline gelmiştir. Son dönemde, sürdürülebilirlik ve doğal yaşama saygı gibi kavramların ticaret şirketleri açısından gerek tüketiciler gerekse yatırımcılar nezdinde bir kriter ve cazibe sebebi olarak öne çıkması, şirketlerin raporlama faaliyetlerine ve sosyal sorumluluk projelerine kayda değer harcamalar yapmasına sebep olmaktadır. Öyle ki, raporlama faaliyeti amacını aşarak yasal bir zorunluluk olmak dışında bir reklam aracı olarak değerlendiriliyor. Her ne amaçla olursa olsun kamuoyuna arz olunan ve kamuoyu nezdinde ilgili şirketin faaliyetlerinde belirli bir özen, ihtimam ve duyarlılık gösterdiğine ilişkin güven uyandıran hâkim şirketin TTK md. 209 açısından özne olma sıfatını taşıyacağı söylenebilir. Ancak vurgulanmalıdır ki, hâkim şirketin her türlü açıklaması değil yalnızca karşı tarafta haklı bir güven oluşturacak ölçüdeki açıklamaları madde kapsamında sorumluluk sebebi teşkil edecektir.

Üçüncü unsur ise zarar görenin hâkim şirketin yarattığı söz konusu güvene dayanarak bağlı şirketle işlem yapması, bu işlem sonucunda zarar görmesidir. Dolayısıyla zararın niteliği hükümde düzenlenmemiş olmakla birlikte maddi ve manevi zararların hükmün kapsamına girmesi mümkündür.

Diğer bir unsur ise yavru şirketin hâkim şirketin verdiği güvenden faydalanmasıdır. *Wibru/Swissair* kararı örneğinden gidilecek olursa yavru şirketin tanıtım sunumlarında, afişlerinde, reklamlarında hâkim şirkete ait logo, unvan, marka adı gibi unsurları güven yaratmak amacıyla kullanması hâkim şirketin kamuoyunda sahip olduğu güvenden faydalandığı anlamına gelir. Konu özelinde, hacmi dolayısıyla raporlama zorunluluğu kapsamına girmeyen yavru şirketin çevresel duyarlılığını raporlayan ve kamuoyuyla paylaşan hâkim şirketin yarattığı güveni kendisine izafe edecek şekilde kullanması halinde unsurun varlığından söz edilebilecektir.

Son unsur ise güvenden doğan sorumluluğun, kusur sorumluluğu olmasının sonucudur. Dolayısıyla hâkim şirketin her türlü zarardan değil yalnızca kusurundan kaynaklı zararlardan sorumlu olduğu söylenebilir.

TTK m. 209'da düzenlenen güvenden doğan sorumluluk, şirketlerin çevreye duyarlı ve sürdürülebilirlik odaklı bir imaj yaratmak için gerçekte uymadıkları veya gerçekte olandan farklı şekilde kamuoyuna sundukları çevresel duyarlılıklarına ilişkin iddiaları kullanmaları anlamına gelen *greenwashing* olgusuyla da doğrudan ilişkilendirilebilir. Zira bir ana şirket, sürdürülebilirlik raporları ve çevreci kampanyalarıyla topluma, yatırımcıya veya tüketiciye güven verip itibarını bu yönde inşa ederken; bağlı şirketlerinin fiilen çevreye zarar veren faaliyetler yürütmesi halinde yaratılan güven boşa çıkacaktır. Bu durumda, sadece etik değil hukuki düzeyde de sorumluluk gündeme gelecek ve üçüncü kişiler, güvene dayanarak uğradıkları zararlar için, diğer koşulların da varlığı halinde, ana şirketi TTK m. 209 kapsamında sorumlu tutabilecektir.

Öte yandan güven sorumluluğu TMK m. 2'den doğan bağımsız bir sorumluluk rejimi olduğu için TTK 209 ile yarışacak surette veya ondan bağımsız şekilde *greenwashing* temelli bir sorumluluğun doğması mümkündür. Hatta denilebilir ki, dürüstlük kuralından kaynaklanan güven sorumluluğu TMK md. 209'a göre daha elverişli bir hukuki çaredir. Nitekim, TTK md. 209'dan kaynaklanan sorumluluk türü, zarar gören ve yavru şirket arasında gerçekleştirilen işlemin varlığını aramaktadır. Oysa, uygulamada taraflar arasında işlem veya sözleşmesel ilişkinin varlığı halinde taraflar ispat kolaylığı sebebiyle sözleşmesel sorumluluk üzerinden zararlarını tazmin etmek yönünde tercih yapmaktadır. Ancak yukarıda verilen emsal vakalardan da anlaşılacağı üzere çevre davalarında zarar gören taraf yavru şirketle işlem yapan ya da sözleşmesel ilişki kuran kişiler değil, çoğunlukla ticaret şirketlerine göre dezavantajlı konumda olan, ticaret şirketinin faaliyetlerinin doğrudan muhatabı olmayan kişi veya kişi topluluklarından meydana gelmektedir.

III. SONUÇ

Ticaret şirketlerinin faaliyetlerinden kaynaklanan çevresel zararlara ve hak ihlallerine yönelik yaptırımlar, günümüzde ağırlıklı olarak kamu hukuku araçlarıyla ve idari yaptırımlarla regüle edilmekte olsa da, özel hukuk anlamında bu zararların tazmininin hangi hukuki gerekçelerle ileri sürülebileceği hususu tartışmaya değer niteliktedir. Özellikle çok uluslu şirketlerin yavru şirketleri aracılığıyla yürüttükleri faaliyetlerden doğan çevresel zararların ana şirkete izafesi, farklı hukuk sistemlerinde çeşitli hukuki dayanaklarla ileri sürülmekte ve uygulama emsal davalarla güç kazanmaktadır.

Türk hukukunda ise bu bağlamda TTK md. 209 hükmü özel bir önem taşımaktadır. Zarar gören üçüncü kişi ile şirket arasında bir işlem veya hukuki ilişki bulunduğu hallerde, TTK md. 209 kapsamında güvenden doğan sorumluluğun uygulanabilirliği mutlaka değerlendirilmelidir.

Diğer yandan, zarar gören ile şirket arasında herhangi bir işlem veya hukuki ilişki bulunmadığı durumlarda ise TMK m. 2'den kaynaklanan güven sorumluluğu daha işlevsel bir hukuki temel sunmaktadır. Böylelikle, ticaret şirketlerinin çevresel taahhütleri ile fiili faaliyetleri arasındaki uyumsuzluklar yalnızca etik bir mesele olmaktan çıkarak, özel hukuk düzleminde de sorumluluk doğurabilecek nitelikte bir hukuki tartışma alanı haline gelmektedir. Çevresel zararların özel hukuk kapsamında da sonuç doğurur hale gelmesi, şirket politikalarının şekillenmesinde yeni bir dönemin kapılarını aralayacaktır.

Doç. Dr. Barış Demirsatan
Ortak

Sinem Sedef
Yasal Stajyer

+90 542 332 62 95
baris.demirsatan@aydin.law
<https://www.linkedin.com/in/baris-demirsatan/>

+90 538 343 30 11
sinem.sedef@aydin.law
<https://www.linkedin.com/in/sinem-sedef/>

Ciara O'Regan
Yaz Stajyeri

ciara.o'regan@aydin.law
<https://www.linkedin.com/in/ciara-o'regan/>